

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și strălucitate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr. a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumerează și la poște și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 creșeri v. n. sau 15 bani rom.

La

Abonament lunar

pentru Septembrie st. v.

— cu prețurile din capul foii —
invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

Încercări temerare.

Cu ocazia sărbătorii iubileului dela Comorn au eșit la iveală nu numai animositățile ce capți bisericii reformate și celei catolice nutrese unii față cu alții, dar s'a accentuat ostentativ puțința ca „visirul“, iubitorul Tisza Kálmán, să vină din nou la putere. Chiar unul dintre distinșii membri ai actualei majorități, Hegedüs Sándor, a făcut aluziune, și-a exprimat oarecum dorința, ca să-l vadă cât mai curând pe „încercatul luptător“ ear' la lucru.

Va să dică vechea gardă tiszaistă tot există încă: Contelui Szapáry nu i-a succedat o spargă nici chiar prin alegerile, unde mulți încercați de ai lui Tisza au căzut. Și n'a așteptat, vechea gardă, decât ocaziune pentru a manifesta, pentru a spune, că nu-l cred pe Tisza nici atât de bătrân, nici îndestul de usat politicesc, încât să nu-l mai socotească capabil, chemat chiar, a conduce eara destinele acestei nenorocite țări, care cincisprezece ani a „înflorit“ sub guvernul „liberal“ tiszaist.

Și și-au manifestat aderenții lui Tisza Kálmán atât de ostentativ acest gând, și-au mascat atât de puțin dorințele și intențiunile, încât presa opozițională maghiară s'a și alarmat îndată, și de patru zile, de când tiszaistii și-au dat arama pe față, se scrie și se comentează în chipul cel mai variat și mai violent asupra eventualei venirii la putere a lui Tisza.

Fiindcă nimeni mai mult decât noi Românii nu a suferit sub „părintescul guvern liberal tiszaist“, fiindcă în contra unei naționalități „sdrobitorul de soboli“ n'a avut atâta ură ca și în contra noastră, cestiunea pusă în discuție — revenirea la putere a lui Tisza — ne interesează și pe noi, și încă foarte de aproape. Datori sun-

tem deci să ne oprim asupra ei mai cu dinadinsul.

Să vedem pe ce motiv, cu ce anume program nou, ori cel puțin punct nou în program, se crede îndreptățită garda lui Tisza a reclama earăși puterea?

Pe motivul, că guvernul Szapáry nu poate aduce la valoare ordinul din 26 Februarie 1890 privitor la diferențele iscate asupra matriculelor, ordin care a fost dat de guvernul Tisza când el era pe ducă, și asupra unei cestiuni, de care în cei cincisprezece ani de domnie n'a îndrăsnit să se atingă.

Ori-cum ar fi, pentru noi naționalitățile nemaghiare, care n'avem nici în clin, nici în mănecă cu matriculele și căsătoriile mixte asupra cărora se cartă Ungurii, cestiunea nu poate fi atât de importantă încât să motiveze schimbarea unui guvern.

Nu vrem prin aceasta să dicem, că ne place guvernul actual. Nu, ferescă Dumnezeu. El e tot atât de rău ca cel trecut. Vrem numai să protestăm contra pretensiunii și dreptului ce-și arogă Ungurii să schimbe guvernele numai pentru interesele lor particulare, când nu se înțeleg ei între dinșii, ear' nu în interesul marelui majorități a statului: a naționalităților. Este un scandal, o nedreptate ne mai vedută aiurea în Europa, ca deci de ani să se mențină la putere, să se ducă și ear' să vină guverne, care nu reprezintă decât interesele numai a unei minorități, și măcar de ar fi cea mai aleasă minoritate.

Se mai plâng apoi reformații, garda lui Tisza, că guvernul actual vrea să se mențină la putere lăsând mână liberă reacționarilor!

Adevărat, că guvern mai reacționar nici închipui nu se poate.

Cine aduce însă această învinuire?

Oamenii lui Tisza, ai șefului care n'a fost nici el decât un reacționar incarnat, un despot, un tiran până la cea mai neomenoasă brutalitate, un șovinist care își făcea capital înaintea parlamentului amenințând că va sdrobi naționalitățile, care compun majoritatea acestui stat; aderenții celui mai nerușinat pașă, al politicianului care a dat țeara pradă Jidanilor, care în loc de binefaceri a

sămănat ura între popoarele din stat, între stăpâni și stăpânitori; „liberalul“ care a căutat să facă sclavi din noi, bărbatul de stat care prin ideile sale scăldate și rușinoase pentru această epocă de înfrățire a popoarelor, a încercat întreg mersul statului, a aruncat țeara cel puțin cu un jumătate veac îndărăt.

Îndrăzneala prea este mare!

Cum e bine deci? la guvern cine să stea ori cine să vină? s'ar pute întreba.

Cum ar fi bine, am spus-o de atâtea ori, o mai repetăm și aici:

Nu ne trebuie nici domnie șovinistă, nici stăpânire catolică ori reformată; ne întorcem cu oroare și de domnirea Ovreilor.

Vrem guvern drept, vrem ca voia și dorințele naționalităților să fie și ele luate în considerație când se schimbă un guvern ori se face o lege. Ni-s'a urit și scârbint până dincolo de margini cu aceste guverne străine de noi, par'că ar fi muscălesci!

Ori-ce încercări s'ar face în alte direcții: fie a întări guvernul actual, fie a aduce pe Tisza la putere, sînt pentru noi cel puțin — temerare.

Presa străină despre pretensiunile Românilor. „Allgemeine Zeitung“ din München (url dela 7 Septembrie n.) încheie raportul său despre a 31-a adunare generală a „Asociațiunii transilvane“ cu următoarele cuvinte:

„Pentru fiecare, care vede limpede urmează din apartințele acestor zile (ale sărbătorilor din Sibiu): Românii, în număr de circa 3 milioane în Ungaria și Transilvania au fost după pactul dualistic jigniți în exercitarea drepturilor lor constituționale, așa că se poate dice că legea naționalităților proiectată de Francisc Deák n'a fost aplicată la ei. În virtutea puterii lor ei merită însă oare-care considerare, și ministrul Szapáry poate nici n'ar fi neapăcat a le face oare-care concesii, dacă Românii s'ar pricepe numai a se apropia de el. Adevărat că poate întreaga lor dobândă n'ar fi mai mare, decât ceea-ce au primit Sași: vre-o câțiva fișpani. Românii voesc însă mai mult. Însă de toate voesc să se aplice o interpretare liberală a legii de naționalități“.

— Unii dintre dinșii ar ave, fără îndoială, nevoie să fie admoniați cu toată severitatea, și sora Robbins m'ise pare că prea a fost moale cu ei, și se preotul la plecare.

La trei ore după amiază Mrs. Argalls, în mână cu un coșuleț și mai multe broșuri cu povețe creștinesci, se prezentă la portarul spitalului St. Iohn. Arătând hârtiile sale, în care se scria că vine a înlocui pe Mrs. Robbins, funcționarii o primiră cu mare stimă și spuseră îngrijitorilor să aibă toată considerația față cu ea, ceea ce nu făcu însă să amuțască unele observări.

— Ia ascultă Jim, nu e tocmai potrivit că lasă asupra bolnavilor noștri pe această bătrână ursuză.

— Scie D-deu. Se dice că e bogată și că împarte bani mulți. O să-și aile însă beleaua la nrul 6 de cumva il va supăra pe acel bătrân din Kentucky, care injură toată ziua.

Critica de mai sus nu prea a fost însă dreaptă, pentru-că Mrs. Argalls deși umbla foarte feapănă și rece printre bolnavi, totuși din întrebările practice ce punea se învedera, că are mult simț pentru necesitățile adevărate ale bolnavilor. Afară de aceasta nu a tradat nici o scârbă în fața relei purtări și obraznicie a unora dintre bolnavi, pe care îi dojenia îndată.

Unii dintre bolnavi o ascultau cu răgaz, alții rideau de ea, ear' câte unul părea că ar lua ceva doctorie amară, dar' folositoare.

Mrs. Argalls nu dete peste greutăți decât numai când ajunge la patul cel din urmă, unde zăcea un bărbat slab, cu muștați albe lungi, a cărui față era desfigurată de o grea luptă sufletească.

Antisemiții și cestiunea Transilvaniei.

Diarul „La Libre Parole“ din Paris în nrul seu dela 17 August publică sub titlul de mai sus următorul articol:

„Harnicul antisemit, dl Lueger, și-a făcut o deosebită onoare luând în mână cauza Românilor din Ungaria. Presa ovreomaghiară cu ori-câtă prisosință s'a aventat, cu această ocaziune, pe calea calumniilor și a injuriilor, cestiunea română din Ungaria și Transilvania nu e din acele care se îngroapă așa cu ușurință.

„Dar“ ce devine acel însemnat Memoriu, dus Împăratului Francisc Iosif la Viena, de către o deputațiune numeroasă, compusă din două sute de delegați, sub conducerea a mai multor preoți, și sub patronajul unui grup de antisemiți militanți?

„Acest Memoriu resumă dreptele revendicațiuni și plângeri, din nenorocire foarte fondate, ale Românilor din Transilvania și Ungaria: suprimarea autonomiei Transilvaniei; legea electorală care exclude pe Români din parlament, excluderea Românilor din administrațiune și magistratură; maghiarizarea bisericilor și școlilor românești; luarea de către stat a pământurilor care fuseseră concesionate Românilor, de către reședinții împărați ai Austriei, pentru-ca să poată și ei să-și cultive instrucțiunile lor naționale etc.

„Ar fi fără sfârșit numai simpla înșirare a actelor arbitrarie și foarte supărătoare ale Maghiarilor!“

„Și cu toate acestea, Românii de sub regatul maghiar au fost, în toate timpurile, supuși cei mai leali și cei mai credincioși ai casei Habsburg, și pentru dinastie și-au versat ei sângele cu generositate în nenumărate bătălii. De aceea strămoșii lui Francisc Iosif au iubit și protejau totdeauna pe locuitorii marelui principat al Transilvaniei, drept recunoștință pentru neștrămutata credință, de care poporațiunea română din Carpați n'incetă să li-a dat dovadă în momente cele mai grele.

„Reprezentanții celor trei milioane de Români au cerut cu încredere acest demers pe lângă Francisc Iosif, rugându-l de a pune capăt unei situațiuni de nesuferit, pe care li-au făcut-o Maghiarii de un pătrar de secol.

„Rasa maghiară stăpânitoare, având conștiință de inferioritatea sa numerică față cu celelalte naționalități, a inaugurat contra lor un sistem de persecuțiuni nepomenite de

când cu constituirea regatului Sfântului Ștefan prin dualismul dela 1867.

„Obosiți de atâtea răbdare Românii din Transilvania și Ungaria și-au formulat principiile lor nemulțumiri, într'un Memoriu, pe care o delegațiune, a fost însărcinată a-l remite Împăratului.

„Sosind în Viena, această deputațiune s'a prezentat la cancelaria Curții pentru a cere o audiență. I-s'a răspuns că mai înainte ar trebui să se asigure de consimțimentul guvernului unguresc!

Departa de a obține acel simțământ, delegațiunea română nici n'a fost primită de ministru; ba poliția s'a grăbit a le disolva, în mod brutal, întrunirile pe care au voit să le țină.

„În fine, presa ovrească și diarele maghiare, bătându-și joc de toate acestea au îndrăsnit să taxeze pe cei mai credincioși supuși ai casei de Habsburg ca „trădători“ și „dinamitarzi“.

„Cestiunea transilvăneană a intrat într-o stare acută. S'ar face o mare greșală, la Viena, dacă cercurile înalte ar rămânea sistematic surde la plângerile legitime ale celor trei milioane de Români din Transilvania.

„Întrucât privește pe antisemiții din Viena, trebuie să-i felicităm f'ră rezervă de simpatie, pe care n'incetă le dovedesc nenorocirilor oprimați, victimele neîmplândirilor Maghiari.

Universitarii români din Cluj și „Replica“.

„Românul“ ce ni-a sosit aseară, publică următorul „Protest“ datat din București 25 August și semnat de „Un student universitar român din Cluj“:

Ca tiner universitar din Transilvania petrec de câteva zile în capitala României libere. Credeam că cel puțin aici voi fi scutit de a auzi și a vedea gîllice abuzuri, fărădelegi și o ne mai pomenită mistificare a adevărului din partea societății și a presei jidano-maghiare, — când fui surprins de o scire scoasă tot din arsenalul minciunilor unguresci. Anume, foile maghiare, între care amintesc pe „Pester Lloyd“, nr. 200 din 2 Septembrie, aduc patriotică veste, că tinerimea universitară română din Cluj protestează într-o broșură contra Replicii jumimii academice române din Transilvania și Ungaria dicînd, că ea n'a avut nici o cunoștință de această Replica și de redactarea ei și că prin urmare s'a făcut abuz, când între autorii

FOITA „TRIBUNEI“.

Yerba Buena.

Roman în două tomuri

de

Bret Harte.

Volumul al doilea.

Capitolul VII.

(Urmare.)

Era deja toamnă, și vîntul ducea cu o vehemență neobișnuită frunzele ce cădeau de pe arborii sădiți înaintea unei case cu cinci etaje, pe o piață a New-Yorkului. Preotul bisericii presbiterie din colț, biserică cu două turnuri, se opri în fața uneia din casele de pe piață, urcă treptele și sună la o ușă.

Ise deschise îndată și printr-o anticameră trecu în salon, mobilat elegant, cu scaune înalte, mese și dulapuri sculptate în lemn negru. Preotul așteptă cu oare-care nerăbdare să vină stăpâna casei.

Ușa ce da într-o cameră laterală se deschise și intră o femeie înaltă, cu păr cărunt, în haină neagră de mătășă. Trăsăturile feței sale erau regulate, frumoase, respingătoare însă, și cu toate-că putea fi în vîrstă destul de înaintată, anii nu prea părea să o fi slăbit ori oboșit.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să te conturb în rugăciunea d-tale de Duminecă, soră Argalls; n'aș fi făcut aceasta cu nici un alt preț, dar' sora Robbins nu poate să-și facă ală visita obișnuită la spital, și cred că ai pute să o înlocuiești, scusându-te dela cestiunea bibliei de după amiază. Sciu, dragă bătrâna mea amică, urmă preotul, cât demult

te supăra, ce impresie neplăcută îți fac acei bolnavi rău creșeuți și fără credință, și cât demult îți displace să fii în poziție de a asculta injuriile și cuvintele indecente de tot felul ale acelor necredincioși. Cred, că în decursul plăcutei și vechei noastre relațiuni de frate și soră ai observat, că am toată considerarea pentru împregiurări. Mi am exprimat de atâtea ori regretele, că repozatul d-tale bărbat nu te-a inițiat îndestul în lucrurile lumesci. E tîrziu însă, și fiecare își are slăbiciunile sale. Dacă nu una, apoi alta! Și fiindcă invidia și nemilostivența se furiează chiar și în inimile cele mai creștinesci, mi ar plăce dacă ai lua această sarcină asupra-ți chiar și numai pentru a servi de pildă. Pentru-că sînt, iubită soră Argalls, și de aceea, care dic că acea doamnă bogată, care împarte atât de mult din bunurile sale lumesci, doarece ca în schimb să fie scutită de a lucra în via Domnului. Să le dovedim că de nedrept judecăm.

— Fie, dise cu voce rece, femeea, pe a cărei față se oglindea hotărîrea. — Sper că bolnavii nu sînt tocmai de tot oameni stricați.

— A nu. Unii poate, dar' cei mai mulți sînt nice nefericiți, avertați la binefaceri și mila oamenilor cu dare de mînă.

— Bine.

— Si d-ta, soră Argalls, deasemenea scii, că deși ei au dreptul a refuza ostenelele d-tale creștinesci, la rîndul d-tale ești liberă a fi răbdătoare, neîndurată.

— Sciu.

— Unii dintre bolnavi o ascultau cu răgaz, alții rideau de ea, ear' câte unul părea că ar lua ceva doctorie amară, dar' folositoare.

La trei ore după amiază Mrs. Argalls, în mână cu un coșuleț și mai multe broșuri cu povețe creștinesci, se prezentă la portarul spitalului St. Iohn. Arătând hârtiile sale, în care se scria că vine a înlocui pe Mrs. Robbins, funcționarii o primiră cu mare stimă și spuseră îngrijitorilor să aibă toată considerația față cu ea, ceea ce nu făcu însă să amuțască unele observări.

— Ia ascultă Jim, nu e tocmai potrivit că lasă asupra bolnavilor noștri pe această bătrână ursuză.

— Scie D-deu. Se dice că e bogată și că împarte bani mulți. O să-și aile însă beleaua la nrul 6 de cumva il va supăra pe acel bătrân din Kentucky, care injură toată ziua.

Critica de mai sus nu prea a fost însă dreaptă, pentru-că Mrs. Argalls deși umbla foarte feapănă și rece printre bolnavi, totuși din întrebările practice ce punea se învedera, că are mult simț pentru necesitățile adevărate ale bolnavilor. Afară de aceasta nu a tradat nici o scârbă în fața relei purtări și obraznicie a unora dintre bolnavi, pe care îi dojenia îndată.

Unii dintre bolnavi o ascultau cu răgaz, alții rideau de ea, ear' câte unul părea că ar lua ceva doctorie amară, dar' folositoare.

Mrs. Argalls nu dete peste greutăți decât numai când ajunge la patul cel din urmă, unde zăcea un bărbat slab, cu muștați albe lungi, a cărui față era desfigurată de o grea luptă sufletească.

Auînd vocea femeii, bolnavul se întoarse iute spre ea, se răzîmă pe un cot și o privi cu atențiune.

— Pe D-deu meu — e Cati Howard! dise încet.

Femeea, cu toată atitudinea ei rece și stăpînirea de sine, tresări, aruncă repede o privire în giurul ei, și se apropie de bolnav.

— Pendleton! dise, cu voce înăbușită.

— Pentru D-deu, ce faci aici?

— Căut să mor — mai curînd sau mai tîrziu, — răspuse ursuz colonelul. Ce altceva caută oamenii aici?!

— Dar'... urmă femeea grăbită, privind pe furîș în giurul ei, ca și când s'ar teme de o cursă, — ce te-a adus pe d-ta aici?

— D-ta! dise colonelul, cădînd oboșit pe perină. — D-ta și fiica d-tale.

— Nu te înțeleg, răspuse iute femeea, privindu-l rece. — Scii bine, că eu n'am fată. Scii bine, că m'am ținut de cuvîntul ce ți-am dat înainte de aceasta cu doisprezece ani, și că am murit pentru dînsa, întocmai cum ea e moartă pentru mine.

— Sciu numai atîta, dise colonelul, — că în aceste din urmă zile am dat ultimele parole ce am avut, pentru-ca să astup gura unui miserabil, care scie că d-ta ești mama ei, și amenință că va demasca-o în fața cunoscuților. Sciu numai atîta, că o să mor aici într-o rană veche, ce am primit-o când am astupat gura altui căne, care a voit să latre, la doi ani după-ce ai dispărut. Sciu, că pentru d-ta și fiica d-tale am lăsat să moară de dor pe bătrînul meu arap, căci nu-l mai puteam ține cu mine, să rabdo foame, mai sciu că sînt un cersitor, care îmi tirliu vieța aici, pe cheltuiala statului.

Etă ce sciu, Cati, și nu-mi pare rău de nimic. M'am ținut de făgăduiala ce ți-am făcut, și pe Dumnezeu meu, fiica dumitale în adevăr merită aceasta! Pentru-că dacă a fost vr-o dată pe lume ființă curată și fără păreche, apoi aceasta e fiica dumitale.

— Și ea, cu toate-că e bogată — de cumva nu și-a cheltuit averea ce ți-am lăsat — te lasă să zaci aici! dise supărată femeea.

— Nu scie nimic despre mine!

— Ar trebui să scie! V'afi certat poate? întrebă femeea și se uită drept în ochii colonelului.

— Nu se încrede în mine, pentru-că bănuiesc întru căva secretul, și eu n'am avut atîta inimă, să-i spun totul.

— Totul? Ce scie fata? Ce scie acel om? Cât i-afi spus fetei? întrebă repede după olată femeea.

— Scie numai atîta, că nu are drept la numele ce și-a luat.

— N'are drept? Dar' este înscris în hîrtiile ce posedă: Yerba Buena.

— Nu despre acesta e vorba. Ea a creșut că e o greșală la mijloc, și-a luat deci numele de Arguello.

— Ce? întrebă Mrs. Argalls, apucînd violent cu amîndouă mîinile brațul bolnavului. — Ce nume?

Răceala dispărură din ochii ei, ear' buzele nu mai aveau culoare.

— Numele de Arguello: A fost o fantesie de copilă nebuștească, pe care însăscel căne a înfrînt-o întrînsa... Ei, ce ai, Cati?

Trad. de Ioan Russu Șirîianul.

(Va urma.)

aceleia s'au pus și universitarii români din Cluj, etc. etc.

Ei bine, se poate o îrsinuire mai puțină, o insultă mai mare la adresa universitarilor români din Cluj? Adecă noi care în continuu suntem martori oculari ai atâtor fărâdelegi și scandaluri, ce le comit compatrioții nostri maghiari împreună cu jumimea lor universitară în șovinismul lor, noi care ne petrecem zilele în reședința Kultur-eghletului, a cărui deviză e nimicirea neamului nostru, noi cărora în 1884 ni s'a desființat societatea de lectură „Julia”, cărora ni s'a denegat dreptul de a ne forma o altă societate, noi care a trebuit să asistăm la arderea gazetelor noastre românești, la devastarea caselor și la interdicerea adunărilor părinților nostri, în fine noi care până în adâncul inimii suntem amărâți de nenumeratele împilări și persecuțiuni; noi să fim aceia care să ne retragem din șirul colegilor și confrăților noștri când e vorba de restabilirea adevărului falsificat de Maghiari?

Ca unul care tot în Cluj studiez, îmi iau voce a da câteva deslășuri în privința aceasta. În anul trecut eram în Cluj aproape 70 de universitari români. Când ni s'a trimis din partea fraților noștri din Viena, Graz și Budapesta provocarea în cauza Replicii, noi în unanimitate, cu mare însuflețire și entuziasm, ne-am declarat solidari cu ei, am hotărât sărbătorește că vom conlucra din toate puterile la redactarea Replicii și că o vom primi de opera noastră comună. Și fiindcă ne temeam de intrigi ulterioare din partea dușmanilor, am făcut în sensul acesta o declarație, pe care am subscris-o cu mâna proprie toți câți eram atunci în Cluj, peste 50 de inși, afară de doi indivizi, care din motive de interes personal și material erau înjunși la carul mult simpatiei și patrioticului nostru profesor dl. Moldovan Gergely ca colaboratori la foaia lui „Ungaria”. Aceștia se numesc Ioan Rațiu și Mihail Bodiu, ambii studenți în filosofie. Toată lumea din Cluj cunoaște pe aceste două persoane bine înseamne, așa că și de altfel ne simțiam cu mult mai fericiți, că dinții nu erau între noi. Nu-i putea găsi mai bine dl. Moldovan Gergely, se-i fi căutat cu luminarea, vorba aceea: *similis similit gaudet*. Să-i lăsam însă în scoteala renegatului și să vedem ce am mai făcut noi.

Să nu creadă lumea, nici faurii pr tezului, că am rămas numai cu declarațiunea dată și subscrisă, ei organizându-ne ne-am pus pe lucru și am aduna o mulțime de date și dovezi, ce sa pot ceti în Replică, atât noi în persoană, cât și prin apelurile adresate de noi către conducătorii poporului român din toate părțile Transilvaniei și o parte a Ungariei. Se vede că și funcționarii dela posta din Cluj au știut lucrul ăsta, pentru-că pe o chartă postală, prin care un protopop ne avisase că a primit înărcinarea ce i-o dădusem, unul din acei funcționari a scris cuvintele: „Abzug Memorandum valah”. — Toate datele câștigate le-am trimis la Graz. Am întreținut o corespondență continuă cu comitetul central al Replicii. Cu un cuvânt, am participat în modul cel mai activ și pe față, la lumina zilei, la redactarea Replicii noastre, așa că din partea comitetului central am fost declarați noi Clujenii de cei mai zeloși, mai activi și mai bravi.

Întreb acum, cum poate fi cineva atât de obraznic, fără un pic de simț de rușine, ca să cuteze a afirma, că noi protestăm în contra Replicii, că n'am avut nici o cunoștință de ea? Evident că numai oameni de pânura lui Moldovan Gergely pot ajunge până la astă culme de cinism. Numai în acest cap rătăcit, asistat de cele două oi perdute, s'a putut zămisli idea de a protesta în numele universitarilor români din Cluj în contra Replicii. Scopul lui demult nutrit îi este infernal. El voese să probeze, dacă tinerimea română are acel curaj bărbătesc, ca să desmințească infamele lui afirmațiuni, deși bine știe, că toți îl urăsc până la extrem.

El voese mai departe ca cunoscând odată pe cei ce-l vor desmiți, să-i facă jertfă persecuțiunii și șovinismului maghiar.

Eu nu voesc aci să vorbesc în numele colegilor mei din Cluj. Când ne vom aduna earăși, — și asta va fi în curând — vom sci însă unanim să spulberăm deavoleasca faptă a celui om degenerat. Eară tinerimea universitară maghiară din Budapesta, care prefăcându-se că nu știe cine a făcut acel protest și a cutezat, grăbindu-se, a trimite din acest incident telegramă de felicitare patriotică tinerimii române din Cluj, se va împărtași în aceeași măsură de disprețul nostru general.

Poporul român din Ardeal își cunoaște pe fiii săi din Cluj din ajuns. Dacă dușmanii noștri nu ne-au cunoscut și nu ne cunosc încă, vom căuta de aci înainte și mai mult să-i facem să ne cunoască ca pe adevărați fii însuflețiți de cauza sfântă a poporului nostru. Nu există intimidări nici apăsări atât de violente și de mărunte, ca să „acă a luneca pe povirnișul decadenței

naționale. Pată pe caracterul nostru de Români n'am suferit și nu vom suferi.

Dovadă că și în străinătate e pătrunsă manevra proastă a Maghiarilor, ne servesc între altele părerea diavului „Politik” din Praga, care scrie (nr. 1 del. 7 Sept. n.):

Cestiunea românească nu dă pace Maghiarilor, și cele mai diferite mijloace sânt întrebuințate, pentru a ascunde adevăratele raporturi. Astfel Moldovan Gergely, care de Români este desprețuit ca un renegat și din poziție de jos a avansat la profesor de universitate din Cluj, a expedit un pamflet care voese să fie un răspuns la „Replica” scrisă de studențimea națională românească. De astădată Moldovan Gergely a isbutit să aște între sutele de studenți români, doi băieți săraci, stipendiști de stat, care s'au demis a-i pune numele sub pamfletul lui Moldovan. Acești doi studenți protestează acum în numele întregii junimi academice române contra Replicii.

Cu asemenea chițibușuri pot fi amăgiți numai aceia, care nu cunosc nici decum raporturile respective. Toomai în Cluj studențimea română este hotărât antimaghiară și, cu singura excepțiune a celor doi stipendiști de stat, a aprobat Replica prin isclăturile lor. Pretineul „protest” este prin urmare o înșelăciune bătărană.

„Clasificarea Românilor”.

„Correspondance Hongroise”, una din corespondențele oficiale ale guvernului maghiar, scrie cu data 8 Septemvrie n. sub titlul „Românii din Transilvania” următoarele:

Budapesta, 3 Sept. 1892.

Eată o expunere imparțială despre starea cestiunii române în Transilvania:

Se deosebesc printre Români transilvăneni trei grupuri: mai întâiu țeranii agricultori; apoi popii, învățătorii de școală, notarii, care sânt în contact direct și necontenit cu țeranul român; în fine clasa proprietarilor, a ampoliaților, a advocaților și a nobililor români, având legături cu clasele aristocratice ungurești.

Țeranul român este în general muncitor și de un caracter foarte blând, dar el, lipsit de cultură și odată deslășuit, devine feros. În acest moment țeranul român este încă liniștit, căci e convins, că oamenii lui de încredere vor isbuti să îmbunătățească soarta agricultorului român, care nu cere altceva decât respectul legii asupra naționalităților și al drepturilor ce-i conferă această lege, relativ la întrebuințarea limbii sale; afară de aceasta el cere ca funcționarii comitatelor să nu aibă două greutăți și două măsuri, și ca Românilor să capete dreptate ca și Ungurii.

Nu ar fi greu de a satisface cerințele clasei țeranilor agricultori, dacă din nenorocire ei nu s'ar găsi sub directa influență a popilor ortodoksi, a studenților și a notarilor de sate, în cea mai mare parte oameni foarte inteligenți, ambițioși, dar săraci, trăind foarte greu din onorariile ce le plătesc agricultorul.

Acest al doilea grup de Români este esențialmente irredentist; el visează o Românie mare, din care să facă parte Transilvania. Aceștia sânt Români ireconciliabili; politica lor este de a menține în sinul poporului român ura idii unui stat ungar și de a împedea să se stabilească o înțelegere între poporul românesc și guvernul ungar.

Al treilea grup, „clasa aristocratică română”, n'ar dori mai bine decât să împace pe poporul român cu idea unui stat ungar, și aceasta prin executarea leală a legii asupra naționalităților.

Îmbunătățind soarta agricultorului român printr'o administrațiune dreaptă și prin respectul drepturilor sale, ce-i conferă legea, s'ar paraliza influența irredentistilor.

Guvernul unguresc n'ar cere mai bine decât să stea la vorbă cu clasa dirigătoare a Românilor; din nenorocire, el este ținut în eșec de șovinismul maghiar, ai cărui reprezentanți, îmbrășiți prin toate partidele, sânt numeroși, mai cu seamă în partidul liberal și ministerial.

E de sperat că contele Szapary va avea curajul să se emancipeze de presiunea șovinistilor din partidul său și că va căuta să-i concilieze pe Români printr'o înțelegere cu clasa dirigătoare.

Reproducând această scrisoare guvernamentală „Timpul” din București face guvernamentalului maghiar între altele observarea „că Români din Transilvania nu se împart în trei categorii, numai în două”, și că „divergențele (între Români) asupra procedurii nu se pot clasa însă după profesii, ci după temperament”.

Adevărul e că în divergențele Românilor asupra procedurii „temperamentul” nu joacă nici un rol: ele au un temei, precum e bine cunoscut, cu deservire *principial*.

Spicuri prin țiarele maghiare.

După-cum scrie „Magyar Hirlop” dela 8 Sept. n. în Budapesta ear' a început goana contra limbii germane. „Reuniunea de maghiarizare”, — această rușinoasă ceată de șovinisti îndrăciți, în ședința generală de alstăieri la propunerea învățătorului Eperjessy István a hotărât să intervină pe lângă consiliul municipal să concedă, ca limba germană să nu mai fie obligată ca studiu în școlile populare din Budapesta, unde se știe că aproape jumătate — mai ales la Buda — din populație e germană. „Adunarea scrie „M. H.” — a decis că în școlile statului maghiar nu poate să domnească, nu e permis să domnească, decât spiritul național maghiar, ear' învățarea limbii germane nu poate să aducă cu sine decât spirit străin; așteaptă deci că consiliul municipal pe anul viitor nu va mai permite ca copiii germani! Red. „Trib.”) să-și mai încurce mintea cu a-b-cedarul nemțesc”.

Și să mai țină cineva că Maghiarii nu sânt în curent cu toate cuceririle veacului!

Scandalul cu „ianicismul maghiar” urmează. Ungurii și-au pus în cap să despozeze partea de Nord a Ungariei, și aducând copii Slovaciilor de acolo în orașele și satele maghiare, să-i desnaționalizeze și să populeze în chipul acesta decrepita generație actuală maghiară.

Cetim acum în „Budapesti Hirlop” dela 8 Septemvrie n. că contele Károly Pista și episcopul Schlauch dela Oradea și-au propus să colonizeze Slovaci pe șesul de lângă Kondoros, „împregiurul cărui mai multe comune slovacice s'au maghiarizat deja”, scrie cu multă satisfacție diarul maghiar.

Bieții Slovaci! O să ajungă și ei ca Ciangăii. După-ce Ungurii i-au exploatat și nu-i mai pot folosi, o să-i lase peritori de foame „pe Canaanul unguresc”. Mai bine rămână deci în patria lor săracă, miseria de acolo tot nu va fi atât de grozavă, ca soarta ce i-așteaptă între Maghiari.

E caracteristic, că în același număr în care aduce știri despre maghiarizarea cu forță a Slovaciilor, diarul șovinist scrie un articol de fond, în care ocăresce rău aristocrația maghiară pentru-că ea e de toate: numai maghiară nu! Ci are obiceiuri străine, nemțesci, franțuzești și englezești, „e străină în propria sa patrie”.

Ce balamuc între Maghiari!

Naivitate ori prefăcătorie, — te întrebi cetind următoarele șire din „Magyar Hirlop” dela 8 Septemvrie n., unde într'un articol se laudă calitățile nobile ale gendarmilor maghiari în următorul chip:

„Înțelegem antipatia Maghiari or față de gendarmi. Uniforma și instituțiunea gendarmărească este o tristă rămășiță de pe vremea lui Bach, pe ai cărui gendarmi brutali Ungurii nu-i pot uita. Și totuși câtă deosebire între foștii gendarmi — beamteri și între bravi și nobili gendarmi maghiari de baștină. Ai noștri pare că nici nu ar fi cu organe normale omenesci (De sigur nu. Red. „Trib.”), ci ființe extraordinare ale lui Dumnezeu (? Red. „Trib.”), pe care drumul lung nu-i obosesc, care sânt viteji! Adecă brutali. Redacțiunea „Trib.” cu lăpădare de sine când e vorba de binele altora, virtutea lor este iubirea de oameni, sciu să simtă durerea nenorociților”.

O minciună mai infamă rar n'ar dat să cetim!

Introducerea valutei coroanelor.

Despre intențiunile guvernelor austro-ungare cu privire la introducerea valutei coranelor organelor oficiale dau următoarele amănunte:

Realizarea regulării valutei, după-ce legile despre valută au intrat în vigoare, se va face, precum se știe pe încetul, pas de pas. Înainte de toate se va începe într'un timp apropiat — probabil pe la sfârșitul lui Octomvrie sau începutul lui Noemvrie — batera monetelor de aur de valuta coroanelor. Confecționarea monetelor de nickel și de argint, valuta coroanelor, va urma în curând după cele de aur.

Foarte îmbucurător este, scrie „Presse”, că la banca austro-ungară, dela activarea legilor despre valută, eurg în continuu considerabile cantități de aur. Deja a intrat la bancă suma importantă de 14 milioane fl., deși cursurile schimbului n'au fost to-mai prababile, și se poate aștepta, că și în viitor aurul va încurca tot așa. Acest lucru este cu atât mai remarcabil, cu cât aurul, care a

incurs până acum la institutul de bancnote, vine singur numai din circulația privată. Dacă sporirea aurului băncii va continua în felul acesta, atunci ea va fi în stare să-și transforme stocul metalic în mod succesiv și fără greutate, conform noiei valute.

Despre conferențele celor doi miniștri de finance sau cu grupa Rothschild nu se aude deocamdată nimic detaliat, și astfel nu se știe, că fi-vor în timpul mai apropiat actualele transacțiuni financiare relative la regula ea valutei și împreună cu ea. Până la altele prin urmare toate computurile publice se vor face după valuta cea veche austriacă, care rămâne deocamdată obligatorie, și astfel d. p. bugetul anului viitor va fi basat pe valuta austriacă.

Prima frasă a transacției va fi, că valuta coroanelor va fi declarată de valută obligatorie, dar' piesele de bani ale valutei austriace vor pute fi întrebuințate ca mijloc de plată și la plățile ce sânt a se face în coroane. Numai când piesele de bani v. a. nu vor mai fi admise ca mijloc de plată și se vor declara banii de valuta coroanelor de singurul mijloc legal de plată, numai atunci trecerea la noua valută va deveni fapt complet.

Cestiunea irlandeză.

Cestiunea irlandeză preocupă astăzi nu numai Englitera ci și toate statele Europei centrale. Ea a fost pentru care s'a dat ultima luptă electorală în Anglia, care s'a terminat cu învingerea partidului lui Gladstone.

Domnul Mihail Davitt, membru al camerei comunelor, unul din autoritățile cele mai interesante și mai respectate din partidul naționalist irlandez a scris pentru „Revue de famille” asupra cestiunii Irlandei. Dăm cetitorilor noștri un mic extras din această instructivă lucrare.

Se știe că Irlanda s'a bucurat odată, scurtă vreme, de *home rule* (dela 1782 până la 1801). Dl. Mihail Davitt socotește că această scurtă perioadă a fost aceea, în care Irlanda pornise cu pași uriași pe calea propășirii și între alte dovezi aduce cuvintele scrise de un Englez, Lord Clare, la 1798, care ție despre Irlandezi că: „Nu este pe suprafața pământului o națiune, care să fi făcut cu aceeași repede și într'un spațiu de timp atât de îngust, ca Irlanda, atât, progres în științe, comerț, agricultură și în industrie.

Eată acum și descripția decăderii în Irlanda „fără *home rule*”.

În anul 1805, adecă la patru ani după „votul trădător” al parlamentului irlandez, care a primit unirea cu Englitera, populația Irlandei forma a treia parte a populației regatului unit; astăzi, după nouăzeci și-unu de ani de guvernare englezească, națiunea irlandeză formează numai a șaptea parte din populația celor trei regate. Și această populație continuă a descrește. Acum treizeci de ani ea era de 6 milioane de suflete, astăzi abia e de 4.500.000.

Suprafața totală a pământurilor cultivate în Irlanda, afară de pășuni și livezi, era la 1847 de 4.100.000 de acri. Astăzi e mai mică de 3 milioane de acri. Producțiunea grâului a scăzut cu mai bine de 500 la sută în acest timp, deasemenea au scăzut în mare parte și celelalte produse agricole.

În comerțul și industria aceeași decădere. La 1800 erau mai bine de 200 de fabrici de lânării, covoare, mătase, pânuri, la Dublin, Cork, Kilkenny și Balbriggan dând de lucru la 23.000 oameni. Ați abia mai există din acestea 30 de fabrici cu 2000 de lucrători.

Marina comercială a prosperat într'un chip extra ordinar în Englitera, Scoția, țera Wales, pe când în Irlanda a scăzut.

Pescăria deasemenea; pe când acum 40 de ani trăiau din această ramură 50.000 de oameni, astăzi abia se mai ocupă cu ea 8.500.

Indigența în același timp a crescut într'un mod înspăimântător, cu toată scăderea populațiunii. În timpul relativ scurt de 45 de ani, pauperismul a sporit cu 300 la sută, după-cum se poate constata din statistica ajutoarelor dîlnice date de așa numitele Workhouses.

Causa de căpetenie a acestei vădite și netăgăduită decăderi ar fi fost după dl. Mihail Davitt instituția landlorismului, regimului de proprietate.

Sub acest regim, — ție deputatul irlandez, — solul Irlandei a devenit proprietatea unei clase ostile poporului irlandez, în mâinile cărei clase a căzut și administrația justiției, de care ar fi abasat ca să apese și să fure pe cultivatorii solului irlandez. Landlorzii ar fi abasat de veniturile pământului, ne mai cheltuind nimic pentru sporierea productivității pământului ci risipind în străinătate bogățiile stoorse din pământul Irlandei. Afară de aceasta, în puterea unei legi neumană, landlorzii au gonit, în cei din urmă

50 de ani, 3.600.000 de indivizi în locuințele lor. Acea lege adecă dădea dreptul landlorului a alunga pe acei arăndași, care nu puteau plăti totalitatea arăndeii pe care el o pretindea.

Aceasta mai ales a redus la disperare pe Irlandezi și i-a făcut să pretindă chiar cu violență restituirea vechiului *home rule*.

Dl. Gladstone, după multe rezistențe, a fost cel dintăiu dintre oamenii de stat englezi nevoiți să recunoască dreptatea aspirațiunilor poporului irlandez. Mai multe legi destinate a protege pe cultivatorul irlandez au fost votate deja înainte de 1886, când dl. Gladstone, prezentând proiectul seu de restabilirea autonomiei Irlandei la camera comunelor, a fost bătut cu o majoritate numai de 30 voturi.

Dl. David nu se indoesce, că astăzi în sfârșit dl. Gladstone dispune de o majoritate destul de puternică pentru ca să dea în sfârșit satisfacție revendicărilor naționale ale Irlandei.

CRONICĂ

Din cauza sfinteii sărbători de mănă numărul proxim al „Tribunei” va apăre numai luni seara.

Maiestatea Sa monarhul a sosit în 7 n. l. c. cu tren separat din Boemia la Viena și a descins direct în castelul din Schönbrunn.

O desmințire. Mai multe foi din străinătate au adus știrea, că Arhiducele Francisc Ferdinand d'Este se va logodi cu princesa Clementina de Belgia. Aceasta știre este din Bruxelles hotărât desmințită, cu adăușul că princesa Clementina poate tot nu voese să știe de nici un proiect de căsătorie, ci voese să rămână la părinții sei regesci.

Camera advocațională din Sibiu anunță că avocatul I. Lemény din Mediaș s'a mutat cu locuința în Elisabetopol (Ibafalău).

Filoxera. După-ce în vîile comunei Tăușeni (com. Tărnava mică) s'a ivit filoxera, ministrul de agricultură a dispus, ca hotarul acestei comune să fie pus sub carantină.

Raportorii maghiari. În „Pesti Hirlop” dela 25 August a. c. s'a publicat sub titlul „Rátiu házban” o corespondență isclătită de un anumit Solymosi Elek. Într'însa se spune cu multă bonhomie într'un grăunte de adevăr un car. întreg de minciună. În deosebire respectiv Solymosi istorisește în ton foarte poetic buna primire ce i-ar fi făcut d-na Rațiu, țiece într'altale, că domnișoara Felicia, ficia domnului Dr. Rațiu, i-ar fi dat de suvenir un buchet de flori etc. și apoi reproduce conținutul unui prețins discurs politic ce ar fi avut cu doamna Rațiu. După informațiunile pozitive ce avem din toate povestile lui Solymosi, i, despre care auzim că e un fost actor de origine română, este numai atăta adevărat, că dînsul s'a prezentat în casa domnului Dr. Rațiu în Turda, exprimându-i și dorința de a vedea camerele demolate de vandalii turci. Doamna Rațiu a avut afabilitatea de a-i împlini această dorință, cu care privilegiu a schimbat cu dînsul câteva cuvinte indifereente. De buchet de flori, de conversație politică etc. nici vorbă nu a fost, aceste au isorvit ulterior din fantasia domnului Solymosi. El-k Peste tot raportorii maghiari sânt foarte bogăți în fantase, precum am experiat acum adese-ori.

Justiție maghiară. Czorda Bodog, noul președinte al tabelei regesci din Budapesta, a luat în primire la instalare nu mai puțin de 8633 acte de rezolvat, rămas din trecut în restanțe. Se poate vedea și de aici în câtă „grabă” și cât de „conșciențios” se distribuie justiția în Ungaria.

Barbariile gendarmilor maghiari. Gendarmii din Szeghedin ear' au împușcat un Român; pe Oanea Macsa din Nădlac; motivul: s'ar fi împotrivit sergentului major, adecă tot infamia veche de a împușca pe Român îndată-ce țiece o vorbă de protestare. Se scrie meren la revăș!

Din moralitățile maghiare. La Szék, comună maghiară, femeia lui Pata István a tăiat cu un cuțit gîrul bărbatului seu. Într'o altă comună maghiară de pe Tisa, o păreche tină, o fată și un flăcău s'au dus să se cunună, mireasa avea cunună de mirt în cap — arînd martori pe doi copii ai lor. Preotul a refuzat să-i cunună cu cunună ce mireasa o avea pe cap. Nuntași i-au tras apoi o bătaie și l-au scos afară din biserică și din sat.

Regularea comerțului ambulant. „Magyar Kereskedő Lapja” află, că în ministerul de comerț s'a elaborat și va fi la toamnă prezentat parlamentului un proiect de lege despre regularea comerțului ambulant („Hausirhandel”). Proiectul de lege este de 35 paragrafi și conține următoarele dispozițiuni esențiale: Pentru comerțul ambulant se cere o licență, care o dau autoritățile industriale concernente cel mult pe un an de zile și pe lângă taxă de 1 fl. Licența pot căpăta numai persoane majorene, care sânt cetățeni ungari. Înainte de a începe comerțul ambulant prin comane, licența trebuie visată de autoritatea politică. Comune mai mari de 5000 locuitori pot opri comerțul ambulant pe teritoriul lor. Comercianții ambulanti nu pot ține învățăci, cafe, car sau cai de po-

SCHIMBARE DE LOCAL.

Magazinul de ferărie

al lui

FRIEDRICH CZICKELI jun.

s'a mutat dela 1 Septembrie a. e. din localul cel vechiu din Piața-mare, în localitățile

Bisericii romano-catolice,

unde fusese magazinul de lingerie al dlui I. B. Misselbacher tot Piața-mare Nr. 2.

[4382] 2-3

NOVITĂȚI!

Cămeși de turiști țesute,
din cel mai bun material, într-o culoare sau vârgate, cu
guler lat răsfrânt și 2 buzunare de piept, mărime com-
pletă, lucrate excelent.
1 buc. fl. 1.20.

Cingători de mătășă
1 metru de lungi, 6 cm. late, cu cataramă dublă de
argint în forma șerpelui.
1 buc. 50 cr.

Pălărie de turiști
din păslă cal. I. cu fundă lată de mătășă
fl. 2.—

Cravate de turiști
3 buc. fl. 1.—

Trimite pe lungă rambursă [3281] 9-10

EMIL STORCH,

Viena, I. Salzgasse nr. 102.

INSTITUT TIPOGRAFIC ÎN SIBIIU.

Se află de vânzare:

Plicuri oficinoase

adresate: direcțiunii financiare, — oficiului de dare r. u., — tribunalului
reg. ca judecătorească a cârților funduare, — scaunului orfanal comitatens, —
primăriei comunale, — judecătoriei cercuale, — protopretorului cercual.

közseg elöljáróságától.

Sz.

A tekintetes

megyei árvaszéknek

Hivatalból.

Portomentes.

tígyben.

100 bucăți 50 cr.

Legea veterinară.

Prin articolul de lege VII. din 1888 s'au regulat în patria noastră
afacerile veterinare. Nu numai fiecare proprietar de vite are tre-
buință de cunoștința dispozițiilor acestei legi, dar și toate primăriile
comunale. Aci se regulează toate afacerile cu pasapoarte, cu
tîrgurile de vite, cu boalele contagioase etc. etc. Dl Tormay
Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a publicat o
explicațiune populară a acestei legi. Reuniunea agricolă română
din Sibiu s'a îngrijit pentru traducerea acelei broșuri în limba română,
care poartă titlul:

Învățătorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe
despre

LEGEA VETERINARĂ

și

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. VIII.)

Broșura costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cum-
păra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

Pentru o fabrică mai mare
se caută un harnic

Correspondent

(creștin.)

Condițiunile: Etate circa 25 ani,
neinsurat, deplină cunoștință a limbii
germane și române în vorbire și în
scriere, precum și cunoștințe gene-
rale comerciale suficiente. Ofertele
îndetailate se se adreseze sub O.
V. 2167 către [4245] 3-3

Haasenstein & Vogler (Otto Maass),
Viena, I.A apărut și se află de vânzare
la Institutul Tipografic în Sibiu

SAVITRI.

Povestire indică din Mahabarată.

Traducere

de

G. B. Duică.

Cu o prefață de Ioan Slavici.

Prețul unui exemplar:

25 cr. = 50 bani.

(Cu trimitere pe postă 5 cr. porto).

Toemai a apărut:

Clara Milică

Novelă

de

I. Turghenev.

Traducere din limba rusă

de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiu.

Moll's Seidlitz Pulver.

(Pravuri-Seidlitz ale lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare șatulă este proveșută cu marca
de scutire și cu iscalitura lui A. Moll.

Efectul vindecător durabil al pravurilor-Seidlitz ale lui A. Moll contra
celor mai cerbicioase boale de stomach și de pânțec, sgârciuri și arsură
de stomach, obstipație habituală, boale de ficat, congestiuni de sânge,
hemoroidi și cele mai diferite boale femeiesci, au procurat acestui ex-
celent mijloc de casă de mai multe decenii o răspândire ce mereu crește.

Prețul unei șatule originale sigilate 1 fl. v. a.

Falsificate se urmăresc judecătorește.

Moll's Franzbrantwein u Salz

(Vinars sărat și sare al lui Moll).

Veritabil numai atunci, când fiecare flacon poartă marca de scutire alui
A. Moll și este închisă cu plomba „A. Moll”.

Vinarsul sărat al lui Moll este un mijloc popular bine cunoscut cu
deosebire ca mijloc alinător de durere pentru frotare la podagra
și reumatism și la alte urmări ale răcelii.

Prețul unui flacon original plombat 90 cr.

Moll's Salicyl-Mundwasser.

(Apă de gură de salicil alui Moll).

(Basată pe natron cu acid de salicil).

Curățind zilnic gura este cu deosebire importantă pentru copii de ori-ce
etate și pentru oameni mari, căci asigură conservarea dinților sănătoși
și scutesce de durere de dinți.

Prețul unui flacon proveșcut cu marca de scutire alui A. Moll 60 cr.

Expediția principală prin

Farmacistul A. MOLL, furnisor de curte imp. și regesc,
Viena, Tuchlauben 9.

Comande din provincie se efectuează zilnic prin rambursă postală.
În depozite se se ceară expres preparatele proveșcute cu
iscalitura și marca de scutire alui A. Moll.

Depozite în Sibiu:

[1615] 26-52

La farmacistii Carol Herzberg și C. Müller.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novelă de Ioan Sla-
vici, 12 coale tip., broș., elegant. Un
exemplar cu prețul redus dela 40 cr.
sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de
I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau
8 bani.
4. **Pipéruș Pătru.** Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdote de
Silvestru Moldovan. Prețul unui exem-
plar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P.
Ispirescu, culegător-tipograf. Un exem-
plar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima
al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor ro-
mâni la nuntă, de Benedict Viciu. Un
exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fieca a nouă mame.** Poveste de
Silvestru Moldovan. Un exemplar 14
cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 3 cr.
sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru
Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legendă popo-
rală din giurul Năsăudului. De George
Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némecová, tra-
dusă din limba boemă de Prof. Dr. Ur-
ban Iarník. Un exemplar cu prețul
redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau
1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr.
Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și
răspunsuri, frământări de limbă, adu-
nate de Gr. Sima al lui Ión. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George
Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușă cu trei picioare.** Po-
veste franțuzească de Eleonora Tănă-
sescu, după A. Genevray. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușoara.** Poveste de I. T. Mera.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novelă de
Björnsterne Björnson. (1856).
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teară.** Din
novelele californiene ale lui Bret Har-
te. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui An-
dersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George
Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George
Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björn-
sterne Björnson. (1869). Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de
Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
29. **Sgârcoiul.** Comedie de Molière.
Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
31. **Nusciul-împărat.** Poveste din popor
de „Mărgineanul”. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei
aleasă.** Poveste din popor de „Mărgi-
neanul”. Un exemplar 12 cr. sau
24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George
Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10
bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul
Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novelă de Bret
Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri
de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în ver-
suri de P. Dulfu. Un exemplar 10
cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în ver-
suri de Ioan Moța. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța.
Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio
Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau
24 bani.
41. **Fosacul bun de inimă.** Comedie în 3
acte de Carlo Goldoni. Tradus de
Domnișoarele Al și Luc. I. Romanescu.
Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Po-
veste de Ioan Moța. Un exemplar 15
cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un
exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalina pécuarul.** Poveste de Ni-
colae Trimbițoiu. Un exemplar 22
cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte
de Alexandru Parodi. Tradusă de I.
L. Caragioli. Un exemplar 24 cr. sau
48 bani.
46. **Clara Milică.** Novelă de I. Turghenev
Traducere din limba rusă de Enea
Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot
vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.